ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Τὸ Σύνταγμα πεὺ...τρώει παιδιά !...

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ βασιλείου μας εἶχε γίνει τόσος θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖο ζητοῦσε ὁ λαὸς ἀπ' τὸν Βασιλέα Ὄθωνα, τόσες στάσεις καὶ τόσα αἱματοκυλίσματα, ὥστε πολὺς ἁπλοϊκὸς κοσμάκης τὸ περνοῦσε γιὰ κανένα τρομερὸ στοιχεῖο. Διηγοῦνται σχετικῶς ὅτι ἡ γρηᾶ ἐκείνου τοῦ κοιροῦ, θελοντας ν' ἀποκοιμίσουν τὰ μικρὰ τοὺς ἔλεγαν ὀπειλητικά :

— Σωπα γιατὶ θὰ φωνεξῶ τὸ... Σύνταγμα νὰ σὲ φάη !

— Μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Κυβερνήτου.

Ὁ Καποδίστριας ὅταν πρωτοκατέβηκε στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ἀναλάβη τὴν Κυβέρνησι τοῦ κράτους, ἔγραφε σὲ κάποιον τὰ ἑξῆς χρακτηριστικά :

«Οἱ προϋχοντες εἶνε Τοῦρκοι μὲ ὄνομα χριστιανοῦ. οἱ ὁπλαρχηγοὶ εἶνε λῃσταὶ, οἱ Φαναριῶται ἀγγεῖα τοῦ Σατανᾶ, οἱ λόγιοι μωροί. Μόνον οἱ χωρικοὶ εἶνε ἄξια γάπητοι».

— Κατὰ τὴν ἀσθένεια κι' ὁ γιατρός.

Ὁ μακαρίτης ἰατρὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεόδωρος Ἀφεντούλης, προσκληθεὶς μιὰ μέρα νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ νὰ ἐξετάση μιὰ πολύφερνο κόρη, σὲ ἡλικία γάμου εὑρισκομένη, τὴν βρῆκε πάνω ἀπ' ἔξ..... ἔρωτος!

Ἔγραψε τότε καὶ ἄφησε στὸν πατέρα της, μιὰ συνταγὴ συντεταγμένη λατινιστί, προσθέσας καὶ προφορικῶς, ὅτι

— Αὐτὸ τὸ γιατρικὸ θὰ κάμη καλὰ τὴν ἀσθενῆ καὶ δὲν θὰ ξαναρρωστήση πλέον ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὐτή.

Ὁ πατέρας πῆρε τὴ συνταγὴ καὶ ἐπῆγε σὲ δυὸ-τρία φαρμακεῖα νὰ τὴν ἐκτελέση.

Οἱ φαρμακοποιοὶ ὅμως, μόλις τὴν ἔπαιρναν καὶ τὴν ἐδιάβαζαν ἔσκαζαν στὰ γέλοια καὶ τὴν ἔδιναν πάλιν στὸν πατέρα τῆς κόρης λέγοντας :

— Ἡμεῖς δὲν ἔχουμε ἀπὸ αὐτὰ τὰ φερέματα.

Παραξενεύτηκε τότε ὁ πατέρας τῆς νέας καὶ ἐστενοχώρησε ἕναν φαρμακοποιὸ νὰ τοῦ πῆ τί γράφει ἡ συνταγὴ αὐτὴ καὶ γελᾶνε ὅλοι, μόλις τὴ διαβάζουν.

Ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ ἐξήγησε τὸ εἶδος τοῦ ἀναγραφομένου στὴ συνταγὴ φαρμάκου, τὸ ὁποῖο ἄμα ἄκουσε ὁ πατέρας ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἔτρεξε λοιπὸν καὶ βρῆκε τὸν Ἀφεντούλη κι' ἄρχισε νὰ τοῦ παραπονεῖται : .

— Ἐξοχώτατε ! Τί εἶνε τοῦτο ποὺ μοῦ ἔκομες ! Ἤταν ἀνάγκη νὰ μὲ ρεζιλέψης σὲ ὅλα τὰ φαρμακεῖα ; Δὲν μοῦ τὸλεγες, τοὐλάχιστον, τοῦ ἰδίου !...

— Φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀφεντούλης, οἱ γιατροὶ εἶνε γιατροὶ καὶ γράφουν συνταγὲς γιὰ ἀσθενεῖς. Συνταγὴ ἔδωσα κ' ἐγὼ γιὰ τὴν ἀσθένεια τῆς κόρης σου. Οἱ γιατροὶ δὲν εἶνε... προξενητάδες, γιὰ νὰ λένε στοὺς γονεῖς ὅτι πρέπει νὰ βροῦν γαμπρό... Ἔγραψα λοιπὸν στὴ συνταγὴ ὅτι γαμπρὸς χρειάζεται στὴν κόρη σου κι' ἂν δὲν τὸν βρῆκες στὰ φαρμακεῖα, ζήτησέ τον, τὸ γρηγορώτερο, ὁπουδήποτε. Ἔτσι θὰ γιατρευτῆ ἡ κόρη σου καὶ σὺ θὰ ἡσυχάσης...

λησε ν' ἀπομακρυνθῆ, ἐκατάλαβε ὅτι ἦταν αἰχμάλωτος τῶν Ρωμαίων. Σιδεροδεμένος τώρα ὁ ἀπαίσιος Ρεσκούπορις, μεταφέρεται στὴ Ρώμη καὶ ὁδηγεῖται μπροστὰ στὴ Γερουσία, σὲ ἐπίσημη συνεδρίασί της. Ἡ γυναῖκα τοῦ Κότυος ἦτεν ἐκεῖ, μαυροφορεμένη. καὶ μὲ φωνὴ παλλομένη ἀπὸ τὸ κλάμα, κατηγορεῖ τὸν αἰχμάλωτο ὡς δολοφόνο τοῦ ἀνδρός της.

Ἐξετάζονται μάρτυρες καὶ ἀποδεικνύεται καθαρὰ ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ρεσκούπορι. Καὶ ἡ Γερουσία, ἐπειειχῶς, τὸν κατεδίκασε νὰ περάση τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του ἐξόριστος, μακρυὰ ἀπὸ τὴ Θράκη, σὲ μιὰ ἀποικία τῆς Ρώμης.

Ὁ Ρεσκούπορις ἐξωρίστηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό. ἐπροσπάθησε νὰ δραπετεύση. Οἱ Ρωμαῖοι τὸν συνέλαβαν μέσα σὲ μιὰ τριήρη καί, χωρὶς καμμὰ διαδικασία, τὸν θανάτωσαν.

Ὁ Τιβέριος ἐπεκύρωσε τὴν πρᾶξι αὐτὴ τῶν φρουρῶν του, καὶ μὲ τὴν ἰδιότητα κηδεμόνος γιοῦ τοῦ ἀνηλίκου γιοῦ τοῦ Κότυος, διώρισε ἔπαρχο τῆς Θράκης τὸ Ρωμαῖο Ροῦφο. Ὅταν ὅμως ὁ γιὸς τοῦ Κότυος, (Ρυμουτάλκης ὁ Β' ὀνομαζόμενος), ἐνηλικιώθη, ἔλαβε τὸ θρόνο του καὶ κάθε προστασία ἀπὸ μέρους τῆς Ρώμης. Ὁ Ρυμουτάλκης ὁ Β' ἐβασίλευσε ὡς στὰ 46 μ. Χ. καὶ ὑπῆρξε ὁ τελευταῖος Ἕλλην βασιλεὺς τῆς Θράκης.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΚΙ' Ο ΓΑΤΟΣ

Πέντε ποντικοὶ κοντοῦροι
κι' ἄλλοι τρεῖς ἀλευρομοῦροι
ἐφορτώσαν κοϊκάκι
γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Κουλίνα.
Τοὺς ἐπιάνει μιὰ κουντίνα, (1)
πάει ὁ γάτος στὸ τιμόνι,
μὲ τοὺς ποντικοὺς μαλλώνει.
Καὶ τοὺς δένει ἀπὸ τ' ἀχνάρι
καὶ τοὺς ρίχνει μές στ' ἀμπάρι.
Ἔφτασε κι' ἡ ποντικίνα
μὲ τὰ μοιρολόγια ἐκεῖνα.
—Δός μου, γάτε, τὰ παιδιά μου
κι' εἶν' τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς [μου.
— Φεύγα πέρα, ποντικίνα,
μὴ σὲ κάμω σὰν κι' ἐκεῖνα.
—Δός μου, γάτε τὰ παιδιά μου
νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ καὶ ρίζι.
— Δὲν τὸ θέλω ἐγὼ τὸ ρίζι,
τὶ στὸ δόντι μου καθίζει.
— Δός μου, γάτε, τὰ παιδιά μου
νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὸ χέλι.
—Δὲν τὸ θέλω ἐγὼ τὸ χέλι,
τὶ μοῦ ξεγλυστράει καὶ φεύγει.
Φεύγα πέρα, ποντικίνα,
μὴ σὲ κάμω σᾶν κι' ἐκεῖνα.
— Ἄσε, γάτε, τὰ παιδιά μου
κι' ἔλα φάγε κᾶνε ἐμένα.
—Κόπιασε, θειά ποντικίνα,
νὰ σὲ κάμω σὰν κι' ἐκεῖνα.
Μιὰ τῆς δίνει, τὴ βουτάει
καὶ τὴν τρώει καὶ γελάει.

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΙ' Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Νὰ σοῦ πῶ ἕνα παραμύθι
τὸ κουκκὶ καὶ τὸ ρεβίθι
τοὺ μαλώναν οἱ Ἑβραῖοι
γιὰ ἕνα ψάρι, γιὰ ἕνα χέλι.
γιὰ ἕνα κόκκινο τσεμπέρι,
καὶ πιαστῆκαν ἀπ' τὰ γένεια
Κόκκορας καὶ Διαμαντένια.
Βρίσκω μιὰ ἐκκλησιὰ κλει- [σμένη
καὶ σφιχτὰ μαντζωμένη.
Βάνω τῶνα μου δαχτύλι.
βάνω τ' ἄλλο μου δαχτύλι.
ἔκαμε ὁ Θεὸς κι' ἀνοίγει.
Βρίσκω πῆτα στὸ πλαστῆρι
κι' ἀλεποῦ στὸ μοναστῆρι.
Κι' ὁ σκαντζόχοιρος ὁ λείρης
κάνει τῆς χελώνας μάτι.
Κι' ἡ χελῶνα τὸ ἀπεικάστη
κι' ἀπὸ τὸ χορὸ ἐπετάχθη
τὰ παπούτσια της φοράει
καὶ τὸ φερετζέ της παιρνει.
Κάτου στὸ γιαλὸ παγαίνει
καὶ στὴ βάρκα μέσα μπαίνει
καὶ στὴν Κολυμάτα βγαίνει,
πάνου στὸν Κατῆ πηγαί- [νει
— Ἄδικα, Κατῆ κι' ἀφέντη,
ἀπὸ τοῦτον τὸ λεβέντη
ὅπου πάω νὰ σεργιανίσω
ὅλο μπρός μου τόνε βρίσκω
— Πάρτονε, κυρὰ Κοκκώνα,
καὶ καλὸ εἶν' τὸ παλληκάρι,
ψηλὸς λιγνὸς σὰν κόπανος,
χοντρὸς σὰν τὸ πιθάρι.

Ο ΚΑΒΟΥΡΟΓΑΜΟΣ

Κάτου στὸ γιαλὸ στὸν ἄμμο
κάναν οἱ καβοῦροι γάμο
καὶ παντρεύαν τὴ Μαλάμω
καὶ τῆς δίναν προικιὰ
ἕνα κόσκινο κουκκιὰ
καὶ μὲ μιὰ σιδερωστιὰ
γιὰ νὰ βρεῖη τὰ κουκκιά,
καὶ τῆς δίναν ἐν' ὀμπέλι
ὅσο νὰ χωράη νὰ μπαίνη

Η ΓΡΗΑ ΦΑΓΟΥ

Μιὰ γρηὰ εἶχεν ἀρρωστιά,
ἀρρωστιὰ καὶ θερμασιά.
κι' εἶχε πόνο στὸ κεφάλι
κ' εἶχε ἀναφαγιὰ μεγάλη.
Στέλνει νάρθη ὁ γιατρός,
δὲν ἠξεύρει μήτε αὐτός.
—Πές μου γρηᾶ τὴν ἀφα- [γιά σου
νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀρρωστιά [σου.
—Τίποτα δὲν τρώω ἡ καϋ- [μένη.
πὼς δὲν εἶμαι πεθαμένη !
Τρώγω δυὸ γάλους ψητοὺς
κι' ὅλους δυὸ τσιγαριστοὺς,
κι' ὅποτε ἔχω λίγη πεῖνα
δὲ' μὲ σώνει προβατίνα
κι' ὅποτε ἔχω καὶ μεγάλη
δὲ μὲ σώνει ἕνα βουβάλι.
— Φέρτε της κουκκιὰ βρα- [σμένα,
γιατὶ θὰ μὲ φάη καὶ μένα.

Ὁ Συλλέκτης

(1) Τρικυμία

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ὅποιος νομίζει ὅτι ἡ ἀπεργίες εἶνε φρουτὸ τῶν νεωτέρων χρόνων, κάνει μεγάλο λάθος. Σὲ μιὰ ἀρχαιολογικὴ ἀνασκαφὴ, ποὺ ἔγινε πρὸ ἐτῶν, ἀνεκαλύφθη μιὰ Ρωμαϊκὴ ἐπιγραφὴ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕνα ἔγγραφον τῶν Ἀρχῶν ἐναντίον τῶν ψωμάδων ποὺ ἀπήργησαν.

Τὸ ἔγγραφον ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἀπεργοὺς, τοὺς ὁποίους προτρέπει νὰ διακόψουν τὴν ἀπεργία καὶ τοὺς ὑπόσχεται πλήρη ἀμνηστεία ἂν ἐπανελάμβαναν τὶς ἐργασίες τους, ἀπειλεῖ δὲ μὲ φοβερὲς τιμωρίες τοὺς ὑποκινητάς, ποὺ ἐξωθοῦν τοὺς ἀπεργοὺς ἐναντίον τῶν Ἀρχῶν.